

Лінда Муллалі Гант

Хмари можуть затуляти сонце,
але ж це не назавжди...

**СКОРО
РОЗПОГОДИТЬСЯ**

Від авторки книжки
«Риба на дереві»

 Vivat
ВИДАВНИЦТВО

Lynda Mullaly Hunt

Shouting At The Rain

Лінда Муллалі Гант

СКОРО РОЗПОГОДИТЬСЯ

Харків

2021

УДК 821.111(73)
Г19

Серія «Книжкова полиця підлітка»

Видано за узгодженням з G.P. Putnam's Sons, відділом Penguin Young Readers Group, підрозділом Penguin Random House LLC

Перекладено за виданням:
Hunt L. M. Shouting At The Rain / Lynda Mullaly Hunt. –
New York : Nancy Paulsen Books, 2019. – 288 p.

Переклад з англійської Тетяни Скрипник

Дизайнер обкладинки Світлана Кривошей

Гант Л. М.

Г19 Скоро розпогодиться / Лінда Муллалі Гант ; пер. з англ. Т. Скрипник. – Х. : Віват, 2021. – 288 с. – (Серія «Книжкова полиця підлітка», ISBN 978-617-690-681-0).

ISBN 978-966-982-630-5 (PDF)

ISBN 978-966-982-319-9 (укр.)

ISBN 978-0-399-17515-2 (англ.)

Делсі живе на півострові Кейп-Код разом зі своєю бабусею, але мріє про «звичайну» сім'ю. Давня подруга відтепер чомусь соромиться проводити з нею час, та й інші зміни не радують. А Делсі дуже не любить сюрпризи й неочікувані повороти. Триматися їй допомагає несподіване знайомство з новачком на півострові, Ронаном, який має за плечима власний гіркий досвід. Разом вони вчаться, як вистояти в шторм і подолати самотність, біль, злість, перші розчарування в близьких людях, а також дізнаються, що таке справжня дружба, доброта й толерантність.

УДК 821.111(73)

ISBN 978-966-982-630-5 (PDF)

ISBN 978-617-690-681-0 (серія)

ISBN 978-966-982-319-9 (укр.)

ISBN 978-0-399-17515-2 (англ.)

© Lynda Mullaly Hunt, 2019

© ТОВ «Видавництво “Віват”», видання українською мовою, 2021

Розділ 1

ДО ЦІЄЇ МИТІ

Є два типи людей: одні люблять несподіванки, другі – ні.
Я їх не люблю.

І все-таки ось вона – Еме Поллок, моя подруга з першого класу. Приходить до мене додому й волає, наче ворона посеред літнього дня:

– Делсі, маю для тебе *найкращу* у світі несподіванку!
Очманіти.

– *Отже*, – починає вона, – ти знаєш, що ми з Майклом пробувалися на ролі в п'єсі, яку цього літа поставлять у театрі «Кейп Плейгаус», так?

– Так, і що?

– Майклові дісталася дуже важлива роль, але мені... Мені дали головну! Головну роль! *Уявляєш?* – веде вона далі зі страшенно серйозним виразом обличчя. – Слухай... *Автографи!* Як гадаєш, у мене їх проситимуть?

– Гадаю, нам доведеться простелити червоний килим прямисінько до парадного входу твого будинку.

– Це не жарти, – каже Еме й трохи нахилиється вперед. – Ти хоч знаєш, скільки знаменитих людей починали з ролей у театрі «Кейп Плейгаус»?

– Від тебе чула, – усміхаюся я.

Один величезний крок – і вона вже стоїть уприпул до мене.

– Між іншим, мені дуже-дуже знадобиться твоя допомога!

– Моя допомога? І чому ти просиш допомогти в такій справі саме мене? Адже ти знаєш, що я радше серфінгуватиму під час цунамі, ніж гратиму в якійсь п'єсі.

Еме нахилиється вперед:

– Я не прошу тебе *грати*, Делсі. Я просто хочу, щоб ти допомогла мені з роллю. П'єса називається «Енні», – із широко розплющеними очима пояснює вона.

– Це про ту горопашну Енні? З того фільму, що ми дивилися?

– Фільм зняли значно пізніше, ніж з'явилася п'єса. Подруга заковчує очі.

– Хай там як, Емс, а ти знаєш, що театр – це не моє.

– Я просто дуже-дуже хочу, – каже вона і змахує рукою в повітрі, наче фокусник. – Хочу грати *прав-до-по-діб-но*.

– То й що? Я не розумію, чим узагалі можу тобі допомогти. Хіба Майкл не краще із цим упорається?

– Ні. Він мені не допоможе так, як могла б ти. Майкл має родину. – Я почуваюся так, ніби перечепилась, але

ще не встигла впасти. А Еме веде далі: – Розкажи мені, як це... Як це *насправді* – бути сиротою?

Земля піді мною, здається, починає хитатись.

Еме нахилиється до мене й говорить далі. Говорить і говорить. Щось про те, як мені пощастило. А я стою й не знаю, чого мені кортить: зникнути звідси чи допомогти їй. Я навпомацки шукаю відповідь на її запитання, проте не знаходжу нічого.

Звісно, я думала про свою матір. Про те, куди вона поділась і де була весь цей час. Утім, здається, Еме *має* рацію: мене *покинули*... І я *сирота*. Чи не по-дурному це буде – сказати, що я ніколи по-справжньому не замислювалася щодо цього?

До цієї миті.

Розділ 2

Поки що найкраща

– Бабуню! – Я бігцем спускаюся сходами. – Ти вже майже готова?

Вбрана в спецодяг, вона сидить, схилившись над пазлом. Вставляє один шматочок, підводиться й каже:

– Знаю, що ти як на голках, бо на узбережжя повернулася Бренді. А от у мене всього-на-всього починається ще один сезон прибирання всіх тих будиночків для курортників. – Бабуся гладить мене по щоці. – А тепер біжи-но до холодильника й принеси обід. Не забудь наше улюблене пиво із сасафраса.

Мчу до кухні й повертаюся за три секунди:

– Усе. Ходімо!

Ми влаштуємося в машині. Як і завжди, бабуся малює пальцем на дошці з приладами хрестик, дивиться крізь лобове скло на небо й молиться, щоб двигун завівся.

А коли він заводиться, знову гладить дошку й каже:

– От і молодчина, що завелася для старої подруги Бريدжит. – Коли ми вже їдемо, вона питає: – Гадаєш, я дивакувата, бо розмовляю з машиною?

– Тільки якщо вважаєш, що машина тобі відповідає.

– Ти найкраща у світі онука – от що, – каже вона, розсміявшись до кашлю. Це один з найприємніших бабусиних компліментів. – І ти схожа на кліща, який от-от лусне. – Бабуся зиркає на мене, коли ми зупиняємося в очікуванні зеленого світла. – Знаю, що не можеш дочекатися зустрічі з Бренді.

– Я справді не можу цього дочекатись. Але... Кліщ, який зараз лусне? Якось некрасиво. Ні, просто бридко.

– Я ніколи не зрозумію, чому дівчинка, яка обожає торнадо, урагани й повені, боїться манюсінького кліща?

– Погода не смокче людську кров, – вимовляю я, чекаючи, що бабуся у відповідь скаже щось уїдливе.

Утім, вона лишень хитає головою і, увімкнувши сигнал повороту, питає:

– То ти розмовляла з Бренді? Вона з родиною приїхала сюди на все літо, як і завжди?

– Еге ж. Ну, з мамою – це точно.

– Боже милый. Пам'ятаю день, коли ви з Бренді познайомилися. – Бабуся із шумом притуляється спиною до спинки сидіння. – Одного разу я не мала вибору, тож мусила тебе на когось залишити. А її матуся була аж така мила, що погодилася наглянути за тобою.

І ви з Бренді, дві мацюпулі, усілися поряд на одному з отих здоровенних крісел-лежаків у садочку. І відтоді стали нерозлучними, наче арахісове масло та джем.

– Бабусю, – регочу я, – хіба хтось хоче бути таким, як арахісове масло та джем? Це добром не закінчується, принаймні для них. – Вона паркується й знову мовчки хитає головою. – То я піду?

– Іди. Тільки заради бога дивися праворуч і ліворуч, коли дорогу перетинаєш.

Тільки-но ступаю на червоний хідник, що веде на узбережжя, як чую вигук Бренді:

– Делс!

Вона вискакує з-за закусочного столика. У повітрі вже відчуваються запахи крему для засмаги й вугілля, що горить. А ще тільки дев'ята година ранку. Літо вже як слід набрало силу.

Я біжу до неї по траві. Ми обіймаємося й стрибаємо від радощів.

– Оце так зустріч! Як ти? Я та-а-ка рада тебе бачити! – Бренді відступає назад. – Отакої! Делс, ну ти й виросла за цей рік.

– Справді?

Раптом я помічаю, що вона здається набагато старшою за мене: нафарбоване обличчя, дамська сумочка, ще й одяг, куплений достоту не у великому магазині. Я почуваюся трохи ніяково у своїй футболці з написом «Бостонський марафон», хоч то й був найкращий

розпродаж, що тільки можна було знайти минулого літа. Проте Бренді всміхається, і я щаслива, що ми знову зустрілись.

– Я вже відшукала наші з тобою відерця для камінців, – каже подруга.

І неприємне відчуття в моєму шлунку зникає: Бренді така сама, як була.

Ми з дитячого садочка разом збирали камінці й черепашки, щоб потім майструвати всілякі фігурки за допомогою клею.

– Але спершу, – тягну я її за рукав, – ходімо глянемо на будиночок.

Під величезним скупченням квітучих кущів стоїть невеличкий кам'яний будиночок. Це ми з Бренді його збудували того літа, коли перейшли в другий клас, і гадали, що там оселяться феї. Це було п'ять років тому. Тепер ми з нею тільки приходимо на нього дивитись одразу, як зустрічаємось.

Я падаю навколішки й розсуваю гілки. Ніякого будиночка.

– Куди він подівся? – питає Бренді, присівши навпочіпки поряд зі мною.

– Не знаю. Гадаєш, його хтось забрав?

– Ну, оскільки це був не будинок на колесах, – сміється вона, – тож, певно, так. Якщо його тільки феї нарешті не вподобали.

Бренді відступає на крок назад.

Шукаючи будиночок, я продираюся крізь кущі.

– Ходімо вже на пляж, – каже вона.

– Тобі хіба байдуже?

– Ну, мені б хотілося, щоб він лишався тут, Делс. Але його, мабуть, знайшли якісь дітлахи. Тож хай так і буде, – відповідає подруга, смикаючи мене за рукав. – Ходімо на пляж. Мені засмагнути треба.

Засмага? Відколи її хвилює засмага? Я йду за нею, та ледь чутний внутрішній голос (отой, до якого радить дослухатися мій сусід Генрі, бо він означає або небезпеку, або те, що ти збираєшся втнути якусь дурню) попереджає мене, що насувається холодний атмосферний фронт. Повітря вже не те, що було. Мене засмутило зникнення будиночка. А ще дужче – те, що Бренді на це начхати.

Ми беремо відерця. Бренді біжить, і я за нею. Обидва старі відерця належать Фієстерам – і червоне, і синє, яким місис Фієстер з братом користувалися на Кейп-Коді мільйон років тому. Метал, з якого виготовлені відерця, укритий подряпинами, а внизу – ще й іржею.

В одне відерце ми набираємо черепашки, а в друге – камінці. Це щоб черепашки не ламалися.

– То що, – питає подруга, – черепашки чи камінці?

– Ти й вибирай.

Я всміхаюся, бо рада знову опинитися на пляжі «Чайка» разом з Бренді. Більшу частину року, коли її немає

поряд, я сумую за нею. Ми розмовляємо по телефону, але це зовсім не те. Ми не можемо дочекатися, поки її мама й моя бабуся куплять нам власні телефони. Хоча мене в цьому найбільше приваблює додаток, що показує, у яких місцях планети спалахують блискавки.

Увесь ранок ми вештаємося пірсами, збираємо камінці та бризкаємось одна на одну морською водою, тупаючи ногами. Нарешті повертаємося до закусочних столиків, вивалюємо з відерець усе, що назбирали, й вирішуємо, які фігурки із цього зліпимо.

– Тобі не здається, – каже Бренді, складаючи камінці в купки за розміром, – що ми вже дорослі для таких забавок?

– Хіба не байдуже, якщо нам це подобається?

– Ну... Так. Принаймні нас ніхто не бачить.

– А якби й побачили, – підводжу я на неї очі, – що тут *такого*?

– Напевно, ти маєш рацію.

Проте я знаю Бренді: на словах вона може із чимось погоджуватись, а думати зовсім інакше.

Розділ 3

«Мадре-тюлень»

– Любонько! – визирає з вікна мама Бренді. – За кілька хвилин треба їхати, бо інакше запізнимося.

– Зараз іду! – відповідає Бренді.

– От лихо, – співчутливо кажу я. – Тобі до зубного лікаря треба, чи що?

– Та ні, – усміхається вона. – Ми з мамою їдемо на манікюр і педикюр.

Есмі, яка живе в сусідньому будинку, ходить з манікюром і педикюром, тому я знаю, який це має вигляд. Але в мене такого ніколи не було: це менш імовірно, ніж подорожувати з моєю бабусею на плоту під час шторму.

Бренді махає мені рукою на прощання. Вони з мамою завертають за ріг, а я заштовхую вглиб себе відчуття порожнечі, якого ще ніколи не знала.

Я сирота. Еме має рацію. Дитина без мами. І без тата.

Я ніколи не замислювалася над цим. І не хвилювалася щодо цього. А от тепер, коли почала... А якщо

з бабусею щось станеться? Чи візьмуть мене до себе Генрі й Есмї, які вже мають доньку?

Запхнувши руки в кишені, іду до бабусі й кажу, що хочу пробігтися пляжем, отож ми зустрінемося вже вдома.

– Тільки будь обережною.

Із цими словами вона посилає мені цілунок рукою. У відповідь я завжди легенько ляскала себе по щоці, немовби впіймала. Та сьогодні я просто так не можу.

На пляжі я підходжу до води й спостерігаю за камінцями, накопить хвилька на берег – камінці з нею, відлине – вони відкотяться назад. Точнісінько так само, як запитання Еме: «Як це насправді – бути сиротою?» – у моїй голові.

Аж тут... Я стикаюся на пляжі з тим, чого ніколи не очікувала.

Спочатку гадаю, що ця істота мертва. Та її чорні очі стежать за мною, коли я підходжу ближче. Це так неприродно – коли хтось без ніг лежить на піску з таким виглядом, ніби хоче звестись і піти геть, ба навіть побігти.

– Відійдіть усі від тюленя! – волає на весь пляж мініатюрна охоронниця. – Це дитинча, і ви його лякаєте!

Я бачу, що більшість цього натовпу – туристи, які купили футболки з написом «Кейп-Код» отам, де пропонують: «Купи одну – отримай дванадцять у подарунок». Справжній мешканець півострова радше помре, ніж таке вдягне.

Люди не поспішають виконувати наказ охоронниці пляжу, нахиляються вперед і фотографують малого тюленя.

– Любонько, – не дуже-то й тихо шепоче одна мамця до своєї доньки, – підійди-но до нього на кілька кроків ближче й усміхнись.

Охоронниця, мов незворушна стіна, розставляє руки в сторони, наче крила, і каже:

– Мем, негайно відійдіть назад.

Я захоплююся нею: ось як треба залишатися ввічливою й водночас натякати: «Краще не жартуйте зі мною».

Юрба таки відступає, але мої ноги самі несуть мене вперед. Може, цей малюк-тюлень хворий? Чи виживе він? Та ось охоронниця спрямовує на мене погляд, і я теж відступаю.

Хлопчик поряд зі мною каже щось іспанською. Я не дуже добре пам'ятаю те, що ми вчили на уроках іспанської, проте одне слово розумію – «мадре». Це означає «мама».

Охоронниця встромляє в пісок дерев'яні кілочки і зв'язує їх неоновною стрічкою, щоб навколо маляти утворився великий яскравий квадрат.

– Нічого незвичайного, – каже вона. – Буває так, що матері-тюлені залишають на березі дитинчат, коли полюють. Так тюленята не наражаються на небезпеку, адже великі білі акули щоліта полюють на них.